

ustanak iz mrtvačkog sanduka

Uvek se setim prokletog leta. Kao laste sa umornim uzdahom u kljunovima patile su obale od sumornog neba. koje je plakalo. Smrt se približavala. Stene su se odronjavale. Kamenje. Život je lelujao po sobi. Kamenje, mi smo kamenje. Sve je bilo vezano za jednu nezaposlenu situaciju. Grane su se lelujale na vetr. Jedna grana je rekla ja odlazim. More je pognulo svoja umorna leda. Odlazim. Pregršt stena pao je na zemlju. Ja odlazim. Umirale su čavke. Gukale su guske. Svi smo bili umorni. olaki dremež uplakivao nas je odlazili smo. O sve je bilo takvo. Sedamnaest umornih godina brojao sam stopala, sve se trudilo da bude tako. Osamnaest umornih meseci. Granje neba.

Video sam jednu vetrovitu izraslinu. U strahu smeša skakala je. Ja se divim granama. One laju na san. Sećam se soba kao da se budila. Otvarali su se prozori. Soba je govorila nemim glasom. Ja te ostavljam. Dobro umri rekao sam ja. Soba je umrla ostavila mi je poslednji prozor. Zdravo soba. Ti si umrla. Kašljao sam. Jedan mali tuberkulozni mališan ispvraćao je šaku šlajma. Za vreme večere neki mali je ispvraćao polupresne rezance u tanjur. Mi smo sami rekli su rezanci. Sam sam mislio sam ja. Juče u kuhinji danas u stanu, sam sam pod svetom koji se odronjava. Govorim masovnu rečenicu mojih tadašnjih drugova. Mi svi mirno letimo. Mi svi mirno se premećemo kao ptice. Mi smo golubovi u stanju padanja. Progovara golub prvi. San nam je poremetio pamet. Progovara golub drugi. Ah. Mi smo jato golubova progovorio je golub treći i svi su pali na žicu dalekovoda. Preko reke. Žalosne vrbe nad rekom i čamci. Od dryveta i katrana. U čamcima smo bili mi. Svi mi sledećeg trenutka. Sve do narednog sputavanja. I želje. Iznenada sam očekivao približavanje. Osećanja su mi se budila. Znao sam da se slijem sam. U pisoaru. I čitam pisma iz otadžbine. Avioni su kružili ali se ni jedan nije sećao. Svi su imali obojena krila i premetalni su se veselo. Znao sam ja. Mene više nikada neće biti u poremećenoj prostoriji vredelo je ostati duže. Ona nije marila za mir. Mi smo bili obični smrtnici. I samo smo menjali oblike. Uživljavao sam se u stvar. Mali bolesni idiotčić. Mala bolesna legenda. Sam smrad. Živi predeo u meni. Sklanja mi se sa puta. Zalataću. Grčim se. Moja majka je sama. Ledi se. Oni su silazili celo čovečanstvo se redalo pred mojim očima to nisu moje noge. Sklanjam se. Se u ime ljudi progovaram ja. Dobro rekao sam ja kamo da se složimo. Složićemo se rekoše mi umorni. Osećate li osete. Svi smo mi mirni, progovoriše ljudi. Njušite li zrak. Padamo dole. rekoše. I prvi čamac se nagne napred da pogleda. U kom pravcu žuriš. Ja sam tvoj pakao. Ti si moj mir reče pakao sam. Udaram. veselo se odvoji od zemlje i u prividnom luku progovori. Prijem je bio kratkotrajao i kратak umor je ponovo ovladao. Ne smem da sedim u šupi, Strah me hvata. Ja sam zabadava. Isključujem reči. Mirni smo i zauvek. Ostavlja nas strah od smrti. Mi njega napuštamo preseljavamo se u bolje niti. Zemlja nam trune pod nogama. Ja sam usamljeni čovek. Ja zebem noću. Za mene nema prepreka. Ako uhvatim kvaku. Ako se pročerdam. Ali zauvek ostaje strah od smrti. Mi budni ležimo mi ležimo oči. Predeo nas budi sa tihim šaptanjem Ja te budim moja buduća ustanovo. Ja budim dan. Snu se ne predajem. Lisice se bude. Lasice spavaju. Strah me hvata. Ako uhvatim lisicu. Strah me hvata od onog znaka on je čovek. nacrtan na nebu ko je to uradio. Sapličem se o reči sapličem i ustajem. Ja sam gladan. Osećam nesitost. Ja sam bujna mladost. Stan. Gledam preko. Milioni očiju svuda su okolo. Obraćam se kući. Ti si dobra. Kuće dišu. Približava mi se

opna neba. U levom uglu se vidi pakao. Sa desnog strelac štima. Mlati. zubi mu se tresu. Mi smo strelac. Koji otima ušima. Mi smo nerazvijene suštine. Glavinjana. Mi smo besni psi. Strižemo ušima. Uhvataju nas za stenu. Život je razvijena devojka koja ima grudi.

U jednoj rupi pod zemljom svet čeka na mene letimo u vasionu. Evo je trepće u očima lomata se predeo. Gledam sa koje to račve otpadaju grane. Sa glave? Ti si divna budućnost ti koja se smeškaš iz prikrajka. Sama si kao ja. Gledam preko kao da odlazi od zemlje voće, San budi krajnost. Lenji smo ali ipak ako ikad. Budim ceo kosmos. Kao prebledele lampe njegove su izbočine. Priznajem priznajem gde padam sam sam Očekivao sam očekivao dnevno sam prelazio preko nekoliko trenutaka budili su se i živi mrtvi Slagao mi je san. Otadžbina odlazim. Značaj. Sam.

Koliko ima ljudi u pustom vozu koji kao veter čarlija. Drmamo se obojica. Razbijeni se svi prozori. Voz je sam na udaljenim šinama. Daleko od stanice. Daleko od vozova. On progovara voz drugi mi smo blizu od tebe. Vaša preuzivenost i ja sam sam. Gde su moji trenutci. gde su moje odluke. Mi smo misao trenutka i ko te pita za odluke. Sve su to moje reči unapred izgovorene. Moja pomirenja moja potmišljanja. Svesni trenuci i radost, Gnev od otelovljene samlosti Gnev od gubljenja glave i rastanka. U zoru. Na vidiku. Parobrodi. Diže Se veštačka zavesa veštice. Mi čarlijamo po okruglu sumraka koji se diže nestaje. Ovo je prva fizija mora koja dodiruje nebo. Ja joj se sklanjam. Prikuvavam joj medvede. Oni se otimaju odlaze. Ja se odronjavam sa suzama i padam na lice. Strah me je od ničega ono se u krvavu maglu prožimava. Ponirem u sedamnaest i nekoliko meseci. Izranjam iz špilje. Moji drugovi opaska i klozet su tu. Izranjamo napolje. Smrt. Dere se život koji je tu napolju neprimećen čući u prikrajku dobro sklonjen i bezbedan. Ti Ti tu derem se ja. Ja sam tu dere se on ti si život derem se ja ja sam život dere se on. Umri rekoh ja. Umreću reče on ali onda neće biti život rekoh ja neće biti život reče on biću neko drugi reče on a to smo mi život ja i ti. I tako mi bez tebe ne vredi nemam kome da se sklanjam. Lestvice mi bruje u ušima od naprezanja šta si to uradio. Ustajao sam danima. I sklanjao si se. Da. I šta sad želiš. Ko jel ja. Da ništa ne želim. A ubice. Ubice su tu u kući ne osećaju se. Čute. A ako te ubiju. Ako me ubiju to je njihova stvar. ti znaš ko sam ja i to želim im je dovoljno. Da proglašim seobu u sobu. Ne moraš još sam ču to ja. Ostavi me onda da puzim. Šta da uradim za tebe ostavi me da puzim šta da uradim za tebe ostavi me da puzim. Ti si sam da ja sam sam. Mama je mila i ona ustaje rano, I šeta se po bašti. Sama. Umrećeš nećeš. Nekad davno u nekom drugom čedu. Osećaću se usamljena. Zdrava sam i mlada i znam šta radim. Mama me seća. Ja sam bila ona koja sam i to je sigurno. Jagodnjaku-milinajku. Ruci marici.

— I ti imaš neki govor za razonodu —

- Ja imam sećanje.
- Mi smo blage ruke.
- Mi smo koleginice.
- I vile?
- I vile.
- A ako ostaneš?
- Ja ču umreti.
- Zašto?
- Jer sam vile.
- A ti?
- I ja.

Smrznuo nam se dogovor. Ostao je u pećini i Krah.

Jedan mali bog smrti se usere ravnodušno.

Jedna mala pijana budala prdne prostodušno. i svi se nasmejemo.

Jedan čovek koji nije uzeo pilulu uradi to naknadno. Bili smo svesni svesti i postrojavali smo se. Preznojavali smo se. Utamanio sam sam utamanio sam događaj, Ja i moja ljubičasta ruka. O je sedeo tu. Na stolu. pod stolicom. Na bregu. Pod guzicom i gužičio se sa nedaćama koje su ga gnječile. Ti si vilina konjica. Prdi u to. Osvrni se iza vratima to je glender. Tamo su spajalice. Ljudi su tu da te ostave. Osvrte se iznemognu. Oh. Puna su mi usta pljuvačke.

Dimim se

Dišem.

jer je to javna noć za svakog koja se samo priseća. Preboleli smo neke doživljaje i sada nam ostaje samo da se smeškamo na prolaznje bivola. Tu smo. Čekamo. Ti si Grizelinda i Joanasta. Želim ti da dođeš i da odeš. Želim ti da te pozdravim samo ja i da ti poželim dobrodošlicu ili tako nešto za prvo vreme. Tako te mnogo volim i tako želim, Vreće su ispunjene vremenom koje nas čeka jer bez njega ne možemo napolje. Na šupu na štalu. Ti sukobi su prisutni sunovrati. Želim da se osmelim da još jednom javim RASTANAK da još jednom privolim ljude na oproštenje od greshova. Mrak i mračne senke. Ti si ostavila maloletno dete u dvorištu. Na snegu na gnevnu. Ti si ostavila malo dete da sedi što ja ne bih nikada uradio. Da mi se i da. Molim te da i mene zato ostaviš ako može na obali jer ja znam i sam da se čuvam. Ja sam doktor koji se sunovraćuje posle pogreba. Posle znatog i vremena. Koji teži iznenadnoj iznemoglosti i nije u stanju da se od nje čuva ja sam ta iznenada iznemoglost koja se samo prišunje i kaže duboko u zrak JA DOLAZIM A VI KAKO HOĆETE. Ja sam mala mrtva i malo mrtva. Ja žudim i želim i želje mi žudnju ištu je zato mrzim sve i ljude i tirane koji se okolo šetaju. Ja sam promenada ja lečim visarijona. Ce. Vekovima sam umorna ja sam doktor smrt i čekam na pacijente kako se to kaže. I posle svih tih reči ona se naglo sagne i zaželi svima dobrodošlicu što nije ni tako čudno. Ako je Oktobar onda da ga proslavimo. Vremenom smo mi postali približni svetlosti ona nam se bacala u oči jer svetlost je to sunce koje nam zaklana ostalo. A ostalo je nebo koje je i samo samo. Nebo je ideal nebo je nadzemna rapsodija koja se sama stvara. Ona sama prevazilazi svoje sutone i kaže:

Gospođo, ja sam neuračunljiva. Ja sam ona mala beba što pod kišobranom i pušta zapušače. U šoljama su naše sumnje.

Eto a sad vidite kuda idete i nemojte me više pitati. Situacija je mnogo razmišljala o tome i nije uspela ništa pametno da se seti. Za to sam ja umro. I eto sad sam žedan jer ja sam neumoran. A umor je deo svesti. Koju materiju ne želi da ostavi na miru bar sledećih nekoliko vekova a materija je sama ta svest koja ne zna kuda sve to vodi. A ja znam. Vihori su meni saopštili tu glavnu naviku koja je tako zlokobna i nesvesna odlaska. Zakriljuje se iza horizonta i premešta s mesta na mesto. Tu su oblaci kažu da su umorni na pitanje vapaja koji je opet gladan. Sve se tada izmoći u čistoj vodi i sve nestane u vlazi toga trenutka ne-stadoše vrtovi iz priče. Dovelo se je to u pitanje. Saosećao sam sa doživljenjima i preživljenjima. Sve smo zajedno prenosili na ostrvo i ženu i majku. Ona nije ostavljala vremena za odgovore. Ona je bila odvratna šćućurena u seti sedela je u šipragu i dugo je mahala. Govorila je zvezdama OSTANITE TAMO GDE JESTE. ostanite same za sada. Do jutra ili ne mojte izlaziti napolje pred prozorima je kiša okna nisu dobro zatvorena. Ja sam vaša majka i ja vrlo dobro znam sve. JA ZNAM SVE PONAVLJAM; . Deca ustadoše sa šamlicama MI SMO UGOJENI rekoše odmah. Eto vrata se otvaraju eto u njih ulazi procedeni puk On je pleme ubojica koji majku svrstavaju u okvire od suvog porcelana i testerišu na dvoje majka je u ovom slučaju samo prividna deca ostaju sama ali se ne bune, Ona spasavaju majku sigurne smrti iako ona to ne želi i nikome ne postavlja pitanja. Majka je dosta umorna ona gleda kroz prozor i ne osvrće se. Njena težnja je čista mala pustinja na obali mora koju je nekad videla. Čista mala pustinja i jedno pravo malo more lepote na dnu obronka. Sa ledenim bregovima okolo, Sranputica za sve bliske i suprotne. Pravac su tu isključeni. Žene se samo šunjavaju. One gledaju kroz tarabu. Rupe su načinili gledaoci. Biciklisti. Mačketari. Toreadori sa pukotinama, Vreme je dobrodušno za one ljude koji su otišli ono se samo šunja po predgrađu.

Ostavimo sad te nemile trenutke. On je približan i tačan svima. On je sada na obali mora i on čeka na meleme. Suncobrani sunovrati. Gologlavlji. Jer hrabrost je činiti nešto za čega se ne zna. Gde ono počinje tu je kraj gde se ono rasvetava tu su pupoljci. tu su mračnjače i tu je mrak.

Zato se to sve tako svršava. Mrak pada a mi ustajemo i ostajemo u uspravnom položaju.

Kada bih znao da li je ledeni breg to što odvaljujemo rukama. Usta. Izvoze glicerin iz prednje sobe prikolicama mlekardžije. Oni su gladni majke. Prijepolje. Značaj dana. Sise. Vuku glicerin prednjim prikolicama iz prednje sobe. I zadržavaju ga vratima postepeno sve dok se ne dosete sami koliko ima glicerina u prednjoj sobi ukupno zajedno sa majkama i omotom koji je sačuvan na kutiji. Sa znanjem za moć sa razumevanjem za smisao i govor. Prstima. Tumače zidne natpise i mirišu udubine. Gladan sam. Sad sam pojed džem sa puterom. Kaže mleko zdravilo. Glavom mrda. Ja sam glavato čudovište imam deset glava i ostale za rezervu. Koliko ima sati. Jezero more reka močvara. Trnje se diže ševar i ruže. Trstika. Trstenik. Sto palaca. Ispalac. Izbacujemo vodu iz čamca on je duhovit, Kristifor, Prigovara Kristifor: KRISTIFOR SAM. A ja kažem ja. Ja sam ti kaže on. A njihova deca. To su naše svekrve. Odakle to. Eto proizvoljno. A da li se na tome možemo zadržati. Zavisi od osnove i njene širine. A krpe. Krpe su u prozorima do koje prilike do poslednje prilike. Kruške i manastiri. Leptirice i mleko. Gladne žene su gladne. Da ih napojimo? Mleko se buni. Mleko u udovicama One su najžalosnije. One su predveče. Šta? Imale. Šta? Mensturbaciju. Strašno Gle gneva. A šta ako to nije to? Mani ga miko.

Ponovo smo na počasnom Trgu u Veneciji. Tu su Mika Pera i ostali svi stigli poslednjim vozom iz Njujorka u dva. sata. Gledali su kroz prozore i lagano se čudili. Ja sam pisac rekao sam ja. Dobro.

Ponovo smo na počasnom trgu u Veneciji. Tu su labudice i golubice. Labudice pevaju labudu pesmu a golubice su gole. Ja se zgražavam; Pa to je dobro za kuvanje. Jeste da. San Sundjer. Morsko dno. Zvezde i puževi rakovi i male školjke. Kabanica kišobran futrola za naočare. Željko bi rekao Šufnudle. On to i kaže. Zar nije to smešan film.

Ponovo smo na počasnom trgu u Veneciji. Grešimo. Znojimo se na prstima. Murano murano kličem razdragano idemo u Lucern u sledećem konvoju vojnici nam mašu mašinkama. Mi kličemo puškama. Mi mičemo puškama. Trombloni. Šuškavci. Ponte rosso moj ti proso. Gledam lubanju. Sve samo neke kosti glave putovanje kroz Veneciju. Sve samo saće pod prstenjem. Udovice u belim gaćama nude svoje iz. Sve se to događa. Progvara prvi događaj ja sam sam sve samo stare priče. Dosetite se vi nešto ponovo. Da se obnovimo. Može da. Suknjice se. Kuvan krompir i njegova nezavidna ljudska. Mlekadžije istovaraju mleko iz prstenja. Kade se provetrawaju. Glycerin sipaju u iznurenje sobe. Vrata se zatvaraju ponovo sam na počasnom trgu u Veneciji ponovo smo na počasnom trgu u Veneciji i nije nam tiho. Golubovi nam seru na glavu. Mi smo jabučari ŠLJIVARI; ja sam otečovljeni dete. Ja sam telence sira. Ja sam iznemoglo rezance sve sam ja zato i čutim puše mi se uši dok gledam tiho. Znam da sam sam. Sve zbog jedne sijalice u zatvoru. Karmenadle. Zvečevu. Znam ja za jadac. Tada se za reč javi situacija prva. U prignutom položaju gledala je odozdo. Pridigni se ti malo. Ne mogu slomila sam se. Ti si bivša situacija rekao sam ja Da rekla je ona Zato me i zaboravljaju. Sanjam izbeglice. Ti si ih pustila ne oni mene. I ja njih pa dobro šta onda. Ništa samo kažem. Da li vi nešto kupujete ne ja molim vas ne kupujem. Ja sam nezadovoljna primanjem. Ti si doilja. Ne ja sam Smilja. Dobro onda ništa izvinite hvala vam. Znam. Gledam bliske i suprotne niske. Uvek se setim proteklog leta kao da mi neki mukli poj brui u ušima. Uvek se setim prokletog leta vidim njegov tok u očima. Žena sudbina ima dva oka i uho. Ona je crvena zelena i svetla. Ona u sebi sažima otadžbinu i sve svete trenutke. Sve svetle budućice. Sve četinarske šume i rupice. Male mace. Bube mice i ostale cice.

On je oktavijan Kad ne mogu spreda guram od pozadi traktore. Niste to već više radili. Prolazim trgom ispred pozorišta prolazim trgom pored pozorišta prolazim trgom iza pozorišta i trgom sa druge strane pored pozorišta vraćam se na trg ispred pozorišta to je počasni trg u Veneciji Na kome stoјim samo ja. Pozorište su ukinili juče.